

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom P.**, IČO: X., zastúpeného, advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom G., IČO: X., proti povinnému: **Z. S., nar. X., bytom K.**, t. č. na neznámom mieste, zastúpená opatrovníkom Mestom N. - Mestský úrad v N., IČO: X., **o vymoženie pohľadávky 256,92 Eur s príslušenstvom**, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. R. K. so sídlom Exekútorského úradu v B. pod sp. zn. EX 932/2007, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. októbra 2012, č. k. 25CoE/119/2012-72, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e .**

Povinnému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra uznesením z 9. januára 2012, č. k. 19Er/4/2007-41 exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, keď dospel k záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, ktorá bola už od počiatku neplatná v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 a 4 OZ účinného v čase uzatvárania zmluvy a teda rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemohol byť riadnym exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku na vykonanie exekúcie. Súdnemu exekútorovi JUDr. M. S. priznal náhradu trov exekúcie podľa § 14 ods. 1 písm. a/, b/, § 14 ods. 2, 3, § 15 ods. 1 písm. a/, c/, g/, h/, i/, j/ a § 22 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov odmenu + 19% DPH + náhrada hotových výdavkov 4,65 Eur vo výške 89,56 Eur a súdnemu exekútorovi JUDr. R. K. súd trovy exekúcie nepriznal.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 31. októbra 2012, č. k. 25CoE/119/2012-72 návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení poukázal na ustanovenie § 251 ods. 4 O. s. p., kedy na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis (Exekučný poriadok) neustanovuje inak, takýmto ustanovením je § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré vylučuje aplikáciu § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., nakoľko v prípade prerušenia exekučného konania uplatňuje vlastné pravidlo, a to vylúčenie tohto inštitútu, ako i navrátenie lehoty a obnovy konania po skončení exekučného konania. Uvedené procesné právne predpisy tak zakladajú neprípustnosť obligatórneho prerušenia predmetného exekučného konania. Na predbežné otázky, ktoré mal podľa názoru odvolateľa posúdiť Súdny dvor Európskej únie, súd poukázal, že v prejednávacom prípade neexistovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únieového práva na súdny dvor EÚ, keďže podľa konštantnej judikatúry Súdneho dvora EU, začatie konania o prejudiciálnej otázke nie je potrebné v prípadoch, keď sú výklad a aplikácia únieového práva natoľko zrejmé, že nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor EÚ.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie a aplikácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia oprávneného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhov oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho, vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnému (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 25. júla 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová